Ч. 48. Середа 15 (2) марта 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
Письма приймають ся лиш франковані.
Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справа реконструкциї австрийского кабінету. — До ситуациї на Угорщині. — Події в Росиї і российско-японьска війна.

В австрийскім міністерстві настала мала зміна. Довголітний міністер краєвої оборони ґр. Вельзерсгаймб подав ся до димісиї і перейшов в постійний стан спочинку, а на єго місце іменований дотеперішний командант корпуса в Йозефштадті, ґенерал польний обозний (фельдцайґмайстер) Франц Шинайх. Кажуть, що головною причиною уступленя ґр. Вельзерсгаймба було то, що заносить ся на якісь уступки для Угорщини в справах войскових. Ґр. Вельзерсгаймб, коли прощав ся з послами, запитаний о причину димісиї, сказав: „Нові часи вимагають нових людий. Я держу ся цілою душею старих традиций і не годжу ся вже до тої доби, яка тепер настала.“ Але від якогось часу ходить чутка, що в теперішнім кабінеті мають настати ще й инші важні зміни. Недавно тому подавано навіть імена тих людий, які би мали увійти до теперішного кабінету. Тепер же доносить „Grazer Tageblatt“, що на основі уповажненя з компетентної сторони може сказати, що ті вісти суть ще передчасні, бо правительство буде насамперед старати ся залагодити національні спори в Чехії в той спосіб, щоби ческий сойм на надзвичайній сесиї вибрав постійну комісию угодову. Аж коли тота комісия буде вибрана, буде можна говорити о парляментарнім складі кабінету. Однак приватні наради в сїй справі вже відбувають ся.

Ситуация на Угорщині все ще не змінила ся. Авдиєнциї угорских політиків у Цісаря скінчили ся і виказали лиш то, що Монарх держить ся строго угоди з 1867 р. Тепер відбувають ся наради в Будапешті і, як кажуть, єсть надія, що доведуть до успіху. Ходить іменно чутка, що бувший міністер Векерле має бути тим чоловіком, котрому буде поручене утворенє нового кабінету. А пляни Векерля, кажуть, суть такі: Палата послів і палата панів мають ухвалити формально, що жаданя Угорщини що до здійстненя єї прав, іменно же в справі войсковій мають бути в засаді признані на вічні часи, але опозицийна коаліция поки що не буде при тім обставати а через то справа войскова буде на тепер виключена з проґрами робіт найблизшого кабінету. Вслідок того ходить чутка, що Цісар по всій імовірности приїде до Будапешту.

З Росиї доносять, що в курскій і орельскій ґубернії проявили ся бунти селян і перенесли ся аж до глухівского повіта в черниґівскій ґубернії. Селяни нападали на двори і рабували та спалили одну рафінерию. В Балахові в маєтности ґр. Львова, де селяни взяли ся рубати двірский ліс, прийшло до бійки з войском а ґубернаторови лиш з трудом удало ся завести спокій. Кажуть, що то якісь тайні аґенти бунтують селян. Правительство назначило грошеву кару аж до 500 рублів або 5 тижднів арешту на тих, що намавляли би селян до бунту.

Про вибух бомби в готелю Брістоль в Петербурзї доносять тепер, що стало ся то в комнаті, де від якогось часу мешкав мужчина, літ около 35, котрий мав анґлійский паспорт, виставлений на імя якогось Генрі Кулльона. Він мешкав сам один, вертав вчасно вечером домів і ніхто до него не заходив, аж тої ночи, коли настав вибух, було у него кількох мужчин, котрі вийшли аж коло 4 год. над раном. Вибух був так страшний, що того чоловіка розірвало на дрібні кусні і лиш одна нога з него лишила ся. Із слідів вибуху можна здогадувати ся, що він був вже розібраний і мабуть мав лягати спати і хотів бомбу вложити до комоди, а тоді она вибухла. В комнаті порозривало всї предмети на кусні і вирвало одну стїну та покалїчило тяжко дві женщини, що спали в сусїдній комнаті. Єсть обава, що той чоловік порозсдавав бомби революционерам.

Здає ся, що Куропаткінови з одною частию своєї армії удало ся уйти щасливо погони Японців, бо він телеґрафував 11 с. м. до Петербурга, що перша армія заслонючи другі вертає на становища визначені для всїх трох армій і обсадила становище на мандариньскім го-

---

27)

Морскі розбишаки.

(З анґлїйского — Клерка Русселя).

(Дальше).

Тепер настало кілька годин майже невиносимого напруженя і дожиданя. По полудни почали филї морскі видимо опадати, а около четвертої години повіяв вехідний вітер. Сейчас велів Больдок розпняти всї вітрила, армату набито картачами і бриґ поплив просто на барку.

Барка плавала ще по тім самім місци, де оставала цілий день. Вітер розвіяв фляґу звисаючу із позадної жерди і Гарді добачив вскорі крізь дальновид, що она була завішена відворотною стороною, отже на знак, що корабель взиває помочи. З того легко було здогадати ся, що не належало надіяти ся оружного опору.

Старий бриґ плив так рівно по втихомирившій ся воді, що не було вже небезпечности ходити свобідно по покладі; панна Манзель появила ся проте знов на горі і сїла на кріслї прикріпленім сильно до покладу. Побіч неї стояв командант з довгим дальновидом під пахою.

На самім заді барки появили ся тепер дві стати; Больдок приглядав ся їм крізь своє скло.

По короткій хвили обернула ся барка, що плавала без керми, так що можна було перечитати на єї переді імя: „Квін — Льондон“, стояло там великими білими буквами.

— То Гаррі! — крикнув моряк Том, що стояв на самім переді бриґа.

— І Вілліям! — додав другий з залоги „Квін“.

„Веллеслей“ минув поволи зад барки і приплив на єї бік відвернений від вітру. Між тим як Гарді командував кораблем, крикнув командант грімким голосом:

— Барка, аго! — Голос залунав як труба понад воду.

— Галльо, галльо! — крикнув Гарді у відповідь, вскочивши на поруче і махаючи своєю шапкою. Нараз побачив панну Манзель; голос завмер єму в горлі, станув з отвореним ротом, оперши руки о коліна і глядів непорушно і зі страхом на бриґ.

— Чи суть це які розбишаки, що украли корабель, на покладі? — спитав командант.

— Ні, пане, славити Бога!

— То ви оба цілком самі?

— Цілком самі — відповів Гаррі.

— Як довго блукаєте ся так по мори?

— Вже чотири дні, як нас буря зірвала з якора коло острова Галльоран — оповідав моряк Вілліям.

Командант обернув ся до Митьюса.

— Спустіть ваше човно на воду — приказав — возьміть своїх пятьох людий і перейміть барку знов в своє посїданє. Велїть розпустити вітрила, дайте менї знати, в якім станї застали ви судно і держіть ся відтак на віддаленє голосу за бриґом.

Старший офіцир приложив руку до шапки.

— Після приказу, пане капітане — сказав поважно і скоро і забрав ся сейчас до виконаня порученя. Човно спущено на воду і пятьох моряків вскочило до него. З відкритою головою стиснув Митьюс на прощанє руку команданта, кинувши питаючий погляд на панну Манзель.

— Чи можу поїхати з паном Митьюс на поклад „Квін“? — обернула ся она до капітана.

— Скоро лиш море втихомирить ся, то перевезу вас, коли позволите, сам на барку — відповів він.

Она поклонила ся легко почервонївши.

Митьюс доплив в кількох мінутах до свого давного корабля і тут велїв насамперед витягнути човно на поклад, бо оно було одиноке, яке лишило ся єму до розпорядимости.

— Чи розбишаки забрали золото? — спитав моряка Вілліяма, котрий вибіг з Гаррім на єго повитанє.

— До послїдної унциї.

— А куди схоронили ся з ним?

— На остров.

По короткій перерві, в часї котрої побороював своє внутрішне зворушенє, відозвав ся офіцир:

— Добре, хлопці. Поможіть тепер другим розпустити вітрила, а відтак розповісте менї всьо подрібно.

стинци у віддалї 25 верст від Тєлїна. Дальше доносить він, що від 28 лютого до 11 марта перевезено ранених: 1190 офіцирів і 46.391 вояків. Кілько людий погибло, того ще російскі жерела не подають; алеОяма, як звістно, доносить, що Росияни полишили на побоєвищи 26.500 трупів. Коли же зважити ще, що після урядового донесеня Японцї взяли в неволю 40.000 Росиян, то загальні страти російскі в людях виносили до 11 с. м. 115.081 мужа. А що російска армія під Мукденом числила 350.000, то виходить з того, що Росияни стратили в сїй битві що найменше третину цїлого войска. Та й страти Японців мусять бути великі, хоч маршалок Ояма подає їх лиш на 41.000 людий.

Що Росияни втікали в переполосї з побоєвища, се потверджує найлїпше кореспондент петербурскої аґенції телеґрафічної, котрий так доносить під датою 12 с. м.: Головна кватира знаходила ся 9 марта в Мукденї. Я супроводив начального вожда в обїздцї становищ. Дня 10 марта вислав я телеґраму, котру однак не можна було передати телеґрафом. Вечером відтяли мене табори і маси войска. Настав був переполох. В ночи і слїдуючого дня я блукав ся і не міг телеґрафувати. Відворот до Тєлїна розпочав ся 10 марта і відбував ся в день і в ночи до 12 марта. Дня 10 марта їдучі мандариньскою дорогою табори, серед котрих була головна кватира, острілювала японьска артилєрия, котра перебила ся через наше войско і наспіла з полудня. Серед таборів настав був повний розлад; приходило часто до стички. Найбільший розлад і переполох настав був межи селами Тава і Пуга. Переполох, котрий настав був також і між иньшими войсками, тревав дві години. Хмари пороху покрили були людий і вози. Темнота не допускала держати ся дороги. Табори виїхавши на мандариньский гостинець, виперли войско взад. Аж коли переполох зменшив ся, почало войско збирати ся і ескортувати назад опущені вози.

Ходить чутка, що на воєнній радї, яка відбула ся в суботу під проводом царя, постановлено відкликати Куропаткіна і поставити єго перед воєнний суд.

Новинки.

Львів, дня 14-го марта 1905.

— Є. В. Цїсар удїлив з власних фондів запомоги: жидівскій віроісповідній громадї в Римапові на відбудоване спаленої синагоги в квоті 200 К; громадї Цигани борщівского повіта на будову церкви 150 К; комітетови будови церкви в Брикони перемишляньского повіта на докінчене тої будови 200 К; громадї Струпків товмацкого повіта на відбудоване церкви 200 К; церковному комітетови в Соловій перемишляньского повіта на докінчене будови церкви 200 К; церковному комітетови в Ляцку добромильского повіта на відбудоване спаленої церкви 200 К.

— Іменованя. Ц. к. краєва рада шкільна іменувала заступниками учителїв в середних школах: Артемія Хомика в гімназиї в Золочеві і о. Юліяна Адрияновича в гімназиї в Стрию.

— Перенесеня. Ц. к. краєва рада шкільна перенесла заступника учителя Йосифа Застирця з IV-ої до II-ої гімназиї у Львові. — Львівский висший краєвий суд переніс канцелярийного офіцияла Антона Ігн. Задарновского зі Львова до Долини і судового канцелїста Івана Ігната Ґжицкого з Долини до Львова.

— З нотарияльних кругів. II. Управитель Міністерства судівництва переніс нотарів: Йос. Канка з Любачева до Коломиї і Фр. Антельчиковского з Балигорода до Любачева.

— Фальшівник монет. Дня 13 с. м. розпочала ся перед львівским судом присяжних розправа против Теоф. Брикчиньского з причини підроблюваня 5-короновоих, 1-коронових і 20-сотикових монет. Підроблені гроші пускав не лише у Львові, але їздив також по ярмарках в Галичинї і обманював легковірних селян. Разом з Брикчиньским обжаловані також Казим. Валачиньский і Ант. Ріс, шевский майстер, котрі помагали єму пускати підроблені монети.

— На кару смерти засудив онногди трибунал судиїв присяжних в Сараєві якогось Ібрицю Селимовича, що убив рідного вітця кількома ударами ножа.

— Хороші відносини. В Дубрівцї під Самбором розвалено дня 4 с. м. дім Яна Бомболї. Дім був новий і Бомболя потерпів значну шкоду. Жандармерия вислїдила виновників в особах Яна Мидзяка, Войт. Ісаньского Янового і Войт. Ісаньского Станиславового та Петра Ісаньского. Справу віддано до суду.

— 151 женщин на лаві обжалованих. З Мадрида доносять, що в місцевости Вілляґунас коло Толєдо відбуває ся тепер процес, в котрім засїдає на лаві обжалованих 151 женщин, обжалованих о бунт і насильство. Прокуратор вніс для кождої кару 7-лїтної вязницї. Коли би судиї прихилили ся до внесеня прокуратора, цїле село полишилось би без женщин.

— Нещастна пригода. В Хомраницях коло Н. Санча переїхав зелїзничий поїзд на смерть 30-лїтного будника Йосифа Шведа. З розпуки єго жінка хотїла покінчити самоубийством і положила ся на шини перед надїзджаючий поїзд, але зелїзнична служба стягнула єї завчасу.

— Злодїй обікрав злодїя. З Реки доносять, що онногди арештовано там 18-лїтного урядника комерцияльного банку, Емерика Санта, при котрім найдено 190.000 корон. Санто в часї переслуханя заявив, що найдені при нїм гроші украв касиєрови того самого банку Бертолїого, котрий при кінци минувшого року утїк з Реки, укравши звиш 300.000 корон.

† Помер у Львові Тадей Баронч, польский артист-різьбар, творець кількох памятників і многих погрудий (між иньшими Т. Шевченка) дня 12 с. м., в 56-ім роцї житя.

Телеґрами.

Париж 14 марта. З Петербурга доносять, що межи делеґатами французских заведень банкових а російским міністром скарбу не дійшло до порозуміня в справі позички і для того позичку відрочено.

Вашинґтон 14 марта. В тутешних кругах дипльоматичних — як доносить бюро Райтера — гадають, що Росия і Японія будуть мусїли залишити дальше веденє війни з причини великих трудностий фінансових. Як зачувати, заступник одної

Сказавши то, удав ся до сальону. Тут надіяв ся застати всьо в найбільшім неладї і знищеню і тому не мало здивував ся, коли крім кількох поперевертаних фляшок з шампана, трохи соломи на килимі і порожної скринї з вина, не замітив ніякого непорядку. Відтак пійшов до своєї каюти. На перший погляд пізнав, що тут було ще всьо так, як він був лишив. Дрожачою рукою отворив шафку в стїнї і вийняв з неї шкіряну мошонку з грішми. Перечислив — було десять банкнотів і кілька штук золота. „Не взяли нї сотика“ — воркнув зворушений відітхнувши радістно. Також секстант і прочі річи були ненарушені. „Правду сказавши то они були таки джентльменами“ — сказав сам до себе, хитаючи головою і увійшов до каюти капітана Бензона. І тут виглядало всьо так як перше. Зате в каютах Сторів і прочих подорожних замітив видимі слїди розбишаків. Куфри і подорожні торби були повибирані, а то, що в них було, лежало порозкидане по землї. Видавало ся, немов би розбишаки глядали тут за одежию, а може й за грішми і знов заворушило ся в нїм чувство вдячности, що они не забрали єму єго ощадностий.

Вернувши на поклад, пересьвідчив ся о станї корабля, вийшов на горішний поклад і крикнув до бриґа.

— На кораблі всьо в порядку — заявив командантови.

— Забрали злодїї золото? — було перше питанє Больдока.

Митьюс оповів, що чув від обох моряків.

— Не сьміємо тратити нї хвильки часу — крикнув єму Больдок у відповідь. — Пішлю вам чотирох моїх людий; велїть розпустити вітрила, але не за богато, аби барка задержала рівний хід з нами.

— Добре, пане! — відповів Митьюс.

Тепер побачив, як панна Манзель говорила щось до команданта.

— Чи переглянули ви каюти подорожних? — спитав на те командант.

— Переглядав.

— А як застали ви каюту панни Манзель?

— Після моєї гадки она цїлком не рушена.

Та вість, як видавало ся, дуже урадувала добрячого команданта, а панна Манзель дякувала махаючи рукою. Она була в подібнім положеню як і перший офіцир; в каютї хоронило ся цїле єї майно. Єї очи спочивали на барцї з тим задумчивим видом, яким Мастерс нераз любував ся. І знов виринув в нїй спомин на ті страшні хвилї, які судилось їй пережити. Она почала дрожати; мимохіть обернули ся єї очи на велике, червоне, добре лице свого спасителя і приятеля і она знов успокоїла ся.

— Для вас може буде незрозумілим — сказала з милим усьміхом — що я можу так тїшити ся з віднайденя мого невеличкого майна, особливо супротив зрабованя так великого скарбу. Але вірте менї, пане капітане, що утрата золота певне не дїткне так тяжко властителя єго, як мене дїткнула би була утрата моїх бідних річий. Коли гадаєте перевезти мене на поклад барки?

— Завтра, надію ся.

— О, не скорше? — скрикнула, глядячи на сонце, що вже низько стояло над західним овидом і заливало ярким червоним сьвітлом море і хмари.

— Чи вам так дуже зависить на тім, аби як можна найскорше покинути сей корабель? — спитав командант.

— Коли би так справдї мало бути, то я мусїла би хиба бути найневдячнїйшим сотворінєм на Божім сьвітї! Нї, капітане Больдок, так не можете про мене гадати.

Капітан мовчав і здавало ся, що цїлу свою увагу присьвятив барцї. Чотири моряки з „Веллєслея“ були вже на єї покладї, так що Митьюс мав тепер до розпорядимости одинайцять людий, вчисляючи й підофіцира бриґу, котрий мав там робити службу другого офіцира. Коли вкінци оба кораблї рушили в дорогу, блищала вже на всходї ясно звізда, хоч на заходї не погасла ще вечірна зоря.

— Велю умістити на заднїй жердї лїхтарню — крикнув командант до барки. — Держіть ся позаду мого корабля, але осторожно; не затопіть мене. Ви можете повірити також лїхтарню на передї.

По тих зарядженях подав капітан молодій дівчинї руку і завів єї до каюти, де між тим один моряк накрив стіл. Капітан з панною Манзель були самі. Она здоймила свою шапочку, сїла і налила із старого, погнутого самовара дві філїжанки чаю, з котрих одну подала капітанови.

— Наша стріча з баркою то дуже дивний случай — відозвав ся командант вливаючи до чаю руму. — Але хоч би она мала в собі десять раз тілько золота, кілько украдено, то я навіть тодї це жалував би з щирого серця, що віднайшов єї.

— А то чому? — спитала панна Манзель, удаючи велике зачудованє.

— Ви ще питаєте? Чиж не мушу вас тепер утратити? — відповів Больдок нїжно і з болем.

Дївчина не відповідала.

з неутральних держав, котра єсть дуже інтересованою у вислідку війни, доніс недавно свому правительству, що суть виглади довірочного порозуміня обох, ведучих війну держав, дорогою безпосередних переговорів з собою. З иньшої дипльоматичної сторони увіряють, що побоєвище стане ся заразом і видовищем перших переговорів мирових.

Петербург 14 марта. Стан здоровля Побідоносцева знову погіршив ся.

Токіо 14 марта. (Урядово). Страти Росиян під Сючин від дня обсадженя місцевости Тінгочен т. є. 24 лютого виносять: 2.200 карабінів, 6 карабінів машинових, 3.200 набоїв карабінових, 11.500 ґранатів і шрапнелїв, 33 миль (анґ.) шин польної зелїзниці, 450 возів та велику скількість поживи і иньших запасів. Росияни лишили на побоєвищи під Сючин 1.200 трупів, а 800 людий дістало ся до неволї. Страти Росиян в сих сторонах виносять загалом 20.000 людий.

Льондон 14 марта. Кореспондент бюра Райтера доносить через Фузан під датою дня 12 с. м. з табору ґенер. Курокого в Мукденї: З кождою годиною величезні поражки російскої армії показує ся щораз більше. Нинї вечером число погибших на побоєвищи виносило 25.000 людий, внаслїдок чого загальне число страт російских збільшило ся що найменше до 100.000. Крім того 50.000 до 60.000 взято до неволї. Японцї здобули звиж 70 пушок і величезні запаси муніциї і поживи. Страти Японцїв не суть більші як в попередних битвах; відносить ся то навіть до армії ґен. Курокого, котра не мала більше як 5000 убитих і ранених. Відворот Росиян з Мукдена розпочав ся дня 9 с. м. і відбував ся в повнім розладї, коли Росияни спостерегли, що піхота і артилєрия японьска гонять за ними. Вчера стрітила ся японьска дивізия з двома російскими полками; они уступали ся вздовж дороги до Телїна. Японцї зійшли з горбів і виступили против Росиян, котрі хотїли переломити їх лїнію. По завзятій борбі, в котрій успішну участь брали російскі армати, 4000 Росиян піддало ся разом з 10 пушками.

Петербург 14 марта. Цар іменував кн. Воронцова-Дашкова намістником на Кавказї.

Льондон 14 марта. З Вальпараізо доносять, що в Порт Ізаґва вибухла джума бубонова. Сотки людий гине що дня від тої пошести.

Боротьба з туберкульозою.

Піднимаючи сегодня в нашім краю прапор, так популярний на Заходї, не робимо сего спонукувані бажанєм наслїдуваня заграниці. Не підлягаємо новій „модї.“ Даємо радше послух страшній мові подій, повазї чисел, з нашого власного краю черпаних. В Галичинї умирає що річно з туберкульози около 45.000 людий то єсть 6·7 на 1000 загалу населеня, а пята часть загалу померших. З посеред країв Австрийскої монархії лише Моравія виказує більшу смертність з туберкульози, як Галичина. А що найсумнїйше, се подія постепенного зросту смертности з туберкульози, стверджена непеечно урядовими статистиками нашого краю з остaнних лїт. А се діє ся сучасно із значним опадом числа жертв сеї недуги у наших сусїдів західних.

IX. З'їзд лїкарів і природописців в Кракові був першою орґанїзациєю, котра сї події видобула із скритки і витягнула з них конечний висновок; пекучої потреби самопомочи суспільної до боротьби з туберкульозою. Треба було кілька років, поки сей оклик живійше поружив загал. Але в певній мірі викликав він чудо. Нечисленна се ще нинї горстка, котра перша з'єдинила ся під прапором боротьби з одним з найгрізнїйших ворогів людства. Небувалою є однак та однодушність, котра може вперше з'єдиняє представників усїх верств суспільности, всяких ісповідань, народности, переконань, заводів. Отсе наповняє нас вірою і віщує, що небавом тисячі станутъ в наших рядах.

Способи боротьби вказує нам новочасна наука лїкарска. На начальнім місци серед них поставити треба лїчницї (санаториї) і то передовсїм людові, позаяк поміж людом ся пошесть людскости збирає найбогатше жниво. Клїматично-диєтетичне лїченє в санаториях о цїле небо перевисшає вислїди всяких иньших метод. Досить сказати, що вилїченє або рішучу, довготривку поправу дають нинї санаториї на 78—80% недужих на туберкульозу.

Вже та обставина вистарчила, щоби ми на першім плянї нашої дїяльности поставили будову людових лїчниць для туберкулїчних. Справа введеня в житє першої такої лїчниці є вже в повнім ходї і сподїваєм ся, що дасть ся здїйснити в найблизших роках. Крім убогих хорих та лїчниця буде містити численну катеґорию незасібних, котрі доси не мають в краю нагоди до раціонального лїченя. Санатория не вдоволяє ся лїченєм хорих. Відокремлюючи туберкулїчних від останньої суспільности, сповняє також знаменито ролю запобіжну; а обзнакомлюючи їх практично із засадами загальної гиґієни, а особливо з поборюванєм туберкульози, входить на поле дидактики. Сьвідомі величи своєї задачі, не хочемо однак в тім обсягу вдоволити ся дїланєм самих лїчниць. Бажаємо вичерпати всякі способи змагаючі до осьвідомленя загалу про небезпечність і поученє єго про зарадні способи, до впливу на влади й інституциї, а в першій лїнії школи, щоби своїм прикладом передували. Владики, публікациї, відозви і мемориями будуть отже головним нашим оружєм на рівнї з людовими лїчницями.

Очивидно, що така акция може лише тодї обіцювати успіх, наколи боротьбу з туберкульозою всї признамо одною з найважнїйших задач суспільно-народних, як її справедливо назвав нестор наших лїкарів, Барановский.

В тій думцї ввели ми в житє товариство, котре низкою річною вкладкою (6 кор.) дає спромогу конечної участи найширших кругів.

До приступленя в ряди сеї орґанїзациї взиваємо отже всїх, до котрих ся відозва дійде. Пізно зачинаємо боротьбу, однак віримо, що не за пізно. Від пособлюваня суспільности, від єї найблагороднїйше зрозумілого патриотизму буде зависїти, чи вінчає ся побідою.

У Львові, в лютім 1905.

З товариства для поборюваня туберкульози: Антоній ґр. Водзїцкий, голова. Проф. др. Антоній Глодзїньский, заступник голови. Др. Едвард Стройновский, скарбник. Др. Евгеній Пясецкий, справник. Проф. Олександер Барвіньский, проф. др. Генрих Йордан, Осип Гудец, др. Едвард Лїлєн, др. Тома Янїшевский, др. Віктор Леґежиньский.

Примітка. Зголошеня і жертви принимає скарбник: Др. Едвард Стройновский, Львів, Марияцка площа 7.

— Панно Манзель — або позвольте менї називати вас Марґаретою — говорив комендант, держачись обома руками за сурдут, немов би припоясував ся до геройского подвигу — Марґарето, я моряк, нічого більше і яко такий не привик кружляти, коли вітер сприяє. Коли-б я не гадав, що бачу у ваших очах такий сприяючий вітер, то Марґарето, на мою честь офіцира і джентльмена, був би я не відважив ся на таку бесїду супротив вас.... Марґарето, я люблю вас!

— О, капітане Больдок...!

— Так, Марґарето, люблю вас — повторив командант, пересїдаючи з свого крісла до неї на лавку. — Ви перша дївчина, яка здобула собі мою прихильність. Не маю богатств, але можу вижививити жінку і тому питаю вас отсе, хочете стати моєю женою, коли ми при Божій помочи доведемо щасливо оба кораблї до пристани в Сїдне?

Молода женщина сидїла почервонївши як огонь, але не відповідала. Она затремтїла, коли Больдок обійняв єї своєю рукою. Єго предложенє не було для неї такою несподїванкою. Вже давно пізнала она, що капітан в нїй залюблений, давно замітила, як нїжно він супротив неї поводив ся і старав ся майже відгадати кожде єї бажанє. Він був моряком, честним, добродушним, щирим, до того офіциром в королївскій маринарцї.

— Бачите, Марґарето — так говорив дальше — коли ви удасте ся на поклад барки, то ми будемо розлучені. Буря може кораблї розігнати, один сюди, другий туди. На мори нема нічого неможливого. З тої причини прошу вас сказати менї тепер і тут, чи хочете бути моєю любою женою, коли вернемо до Сїдне? Хочете, Марґарето — дорога Марґарето?

Панна Манзель опустила голову.

— Я нераз гадала і говорила — відповіла тихо — що як коли буду віддавати ся, то мій чоловік мусить бути моряком.

— Отже бачите — а я моряк! — крикнув урадуваний командант.

— Знаю — відповіла сьміючи ся.

Капітан відсунув ся трохи від неї, немов би хотїв приглянути ся їй цїлій; відтак поклавши вказуючий палець їй під бороду, піднїс єї сьміюче ся лице.

— Марґарето, дорога Марґарето, скажіть же то слово, котрого так бажає моє серце; скажіть менї, що хочете бути моєю женою, а тодї я вас поцїлую.

— Але ви знаєте мене так короткий час — відповіла молода дївчина. — Чи можете знати, що я відповім вашим ожиданєм і чи можу бути жінкою достойного вас?

— Я тілько знаю про вас, кілько ви про мене; отже то вирівнує ся — крикнув капітан нетерпеливо. — Відповіджте менї, люба Марґарето, не дайте менї так довго мучити ся!

І він зложив уста до поцїлуя.

Напів зі сьміхом, напів з плачем, з лицями так червоними як у команданта, поклала Марґарета свою голову на широку грудь моряка, в котрій било найвірнїйше серце, яке коли старало ся о любов дївчини.

— Так — шепнула — буду вам вірною, люблячою женою.

І єї уста стрітили ся з устами команданта.

(Дальше буде).

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·05 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята)

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·45 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР“

стовариштенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові,

Ринок ч. 10, дім „Просьвіти“.

приймає **ВКЛАДКИ** до опроцентованя на **4%** і оплачує за вкладчиків податок рентовий від процентів; для ощадженя коштів посилки можна присилати гроші чеками Щадниці почтової;

вкладати може кождий, навіть і не члени; на жаданє **звертає ся вкладку кождого часу** навіть без виповідженя (за ескoнтом).

ПОЗИЧКИ уділяє „Днїстер“ своїм членам на **6%**; сплату гіпотечних позичок розкладає ся до 15 літ; при 30 ратах ½-річних виносить рата амортизацийна (на капітал і відсотки) **5%**; до позичок вимагає ся **першої гіпотеки** або **доброї поруки**.

На парцеляцию і купно більших обшарів треба звертати ся за позичками до **„Днїстра“**.

ЧЛЕНАМИ можуть бути тільки **члени обезпечені в „Днїстрі“**.

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяє межи членів яко дивіденди від уділів і на добродійні цїли. — Дотепер уділив „Днїстер“ на церкви, бурси, школи і т. д. **31.738 К.**

Стан фондів Тов. кредит. „Днїстер“ з днем 31-го грудня 1904:

Вкладки	**1,783.673 К**	**Позички уділені**	**1,616.402 К**
Уділи членьскі	**139.117 К**	**Цїнні папери**	**123.627 К**
Фонди резервові	**26.576 К**	**Льокациї**	**169.456 К**
		На рахунку біж.	**81.968 К**

Одиноку

МАСТЬ НА ВІДМОРОЖЕНЄ

висилає

Володислав Котульский

(1 К. 20 с.)

ОЗЕРЯНИ коло БУЧАЧА.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

Пасаж Миколяша

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутериї, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).